

அயோத்தி பாலராமர் பேசினால் என்ன பேசுவார்?

இந்திய நாட்டு மக்களே!

பாலராமனான என்னை 300 கோடி ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த பாறையிலிருந்து மைசூரைச் சேர்ந்த சிற்பி அருண் யோகிராஜ் செதுக்கினார். வாகனத்தின் மூலம் அயோத்திக்கு என்னைக் கொண்டு வந்தார்கள். அப்போது எனக்குத் தெரியாது. எனக்கு 'பிராணம்' - 'உயிர்' என்பது அப்போது இல்லை.

ஒரு தலைமை அர்ச்சகர் - நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அர்ச்சகர்கள் சில 'பிரத்யேக' சடங்குகளைச் செய்ய பிரதமர் மோடி எனக்கு 'பிராண பிரதிஷ்டை' செய்தார். 'பிராண பிரதிஷ்டை' என்பது கற்சிலைக்கு மந்திரங்கள் மூலம் 'உயிரூட்டுவது' ஆகும். இதை சமஸ்கிருதத்தில் 'பிராண பிரதிஷ்டை' என்று சொல்லும்போது உங்களுக்குக் கொஞ்சம் பயமாகக் கூட இருக்கும். அந்த மொழியின் ஒலி அப்படி!

எனக்கு 'பிராண பிரதிஷ்டை' செய்யப்பட்டவுடன் அருள்தரும் தெய்வீகத் தன்மையை நான் பெற்று விடுகிறேன். நான் இப்போது கற்சிலை அல்ல. தெய்வம் - கடவுள் - பாலராமர் என்று ஆகிவிடுகிறேன். எனக்கு 'பிரபஞ்ச ஞானம்' கிடைத்துவிடுகிறது. வணங்கத் தகுதி பெற்றவன் ஆகிவிடுகிறேன்.

ஆங்... உங்களுக்கு ஒன்றைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். ஜனவரி 22ஆம் தேதி முற்பகல் 11:51 தொடங்கி 12.33 வரை ஆச்சாரியா கணேஷ்வர் சாஸ்திரி திராவிட முன் கூற்றுப்படி நான் மேலே குறிப்பிட்ட நேரம் 'அபிஜித் முகூர்த்தமாகும். இந்த முகூர்த்த நேரத்தில் மகா விஷ்ணு கணக்கற்ற தோஷங்களைத் தமது சுதர்சனச் சக்கரத்தால் அழித்தார். அப்போது சூரியனுடைய சக்தி மிகுந்த உச்சத்தில் இருந்தது. இந்த முகூர்த்தத்தில் தான் நான் பிறந்தேன் என்கிறார்கள். காவிய நாயகன் கூட எழுதுகிறவர்களால் இப்படிப் பிறப்பிக்கப் படுவான் போல் இருக்கிறது.

பிரதமர் மோடி ஜனவரி 22ஆம் தேதி நண்பகல் 12:29:08 - 12:30:32 ஆகிய இடைப்பட்ட இந்த நேரத்தில் - அபிஜித் முகூர்த்தத்தின் கறாரான நேரத்தில் தான் 'பிராண பிரதிஷ்டை' சடங்கைச் செய்தார். 84 விநாடிகளுக்குள் இந்தச் சடங்கு நடத்தப்பட்டுவிட்டதாம். என்னை பாலராமனாக்கினார்கள். உயிரூட்டினார்கள். ஹெலிகாப்டரிலிருந்து கோவிலின் மீது மலராகப் பொழிந்தார்கள்.

ஆனால் என் சிலையை முறைப்படி நீரிலும் தான் யத்திலும் பொன்னாலும் முழக்காட்டப்படவில்லை. கல்லைச் சிற்பமாக்கி அது தெய்வமாக்கப்படுகிறபோது ஆகம விதிப்படி சடங்குகள் எதுவும் பின்பற்றப்படவில்லை. சங்கராச்சாரியார்கள் எதிர்க்கிறார்கள். அங்கீகரிக்கப்படாத காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் மட்டுமே வந்திருந்தார். சாஸ்திரங்கள் கற்று விற்பன்னர்கள் எதிர்க்கிறார்கள். பிரதமர் மோடியே 'எல்லாமாக' ஆனார். அனைத்தும் தெரிந்த 'பிரகஸ்பதி' ஆகிவிட்டார். அதிகாரம் என்ன செய்யுமோ அதைச் செய்துவிட்டது; அவ்வளவுதான்! இவ்வளவும் இப்போது மோடி எதற்காகச் செய்த கிறார்? அவரின் பட்டாபிஷேகத்திற்காக!

சடங்குகள் தொடங்கப்பட்டவுடன் என் கண்கட்டை அவிழ்த்தனர் என்றார்கள். அப்போதும் எனக்கு முழு உணர்வு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. கண்களுக்கு பொன்னால் செய்யப்பட்ட உறையில் உள்ள பென்சிலால் மையிட்டு எழுதி என்னை அழகு படுத்தினார்கள். 'அபிஜித் முகூர்த்தம்' முடிக்கிறபோது கண்ணுக்கு ஒளி கிடைத்தது. இப்போது எனக்கு 'பிரபஞ்ச ஞானம்' கிடைத்து விட்டது; பேசுகிறேன்.

மோடியை அறிந்து கொண்டேன். பிரதானமாய் நின்ற சடங்குகளைச் செய்தார். ராவ்ஜி மோகன் பகாவத் மோடிக்கு குருஜி. ராஜகுரு மாதிரி. அவர் சடங்கில் பிரதான பங்கு வகித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் இருந்தார். அவர் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. என் கோவில் இருந்த உ.பி. மாநில முதல்வரும் ஆளுநரும் இருந்தனர். புரோகித, சந்நியாசிகளின் சிறுபடை இருந்தது.

மோடி, தாமரையின் இதழ்களை ஒவ்வொன்றாகப் போட்டு எனக்கு அர்ச்சனை செய்துகொண்டு இருந்தார். அவர் கோப்பையைப் போல ஒரு மிகச் சிறிய ஏனத்தை கையில் வைத்துக் கொண்டு அதிலிருந்து இதழ்களை எடுத்து என் மீது போட்டுக் கொண்டு இருந்தார். கடைசியாக அந்த ஏனத்திலிருந்து மொத்த இதழ்களையும் எடுத்துக் கொட்டினார். பின்னர் அவ்விதத்தை விட்டு மெல்ல நகர்ந்தார். சந்நியாசிகளைச் சந்தித்த வண்ணம் வெளி பிரகாரத்திற்கு மெல்ல ஆனால் சற்று கூடுதலான வேகத்தோடு நடக்கத் தொடங்கினார். சந்நியாசி ஒருவர் பிரதமர் மோடிக்கு விரலில் மோதிரம் ஒன்றை அணிவித்தார்.

என் விழாவுக்காக அயோத்தி நகரை 2500 குவின் டால் மலர்களைக் கொண்டு அழகுபடுத்தினார்கள். 7200 பேர் சிறப்பு அழைப்பாளர்களாக வரவழைக்கப் பட்டார்கள். அதில் 4000 பேர் சந்நியாசிகள், 3200 பேர் முக்கியமான பிரமுகர்கள். அயோத்தி விழாவுக்கு வருவதற்காக 100 தனியார் விமானங்கள் விருந்தினர்களுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு இருந்தன. சரயு நதிக்கரை 10 இலட்சம் விளக்குகளால் ஒளிர்த் தன. 50 நாடுகளிலிருந்து 92 வெளிநாட்டுக்காரர்கள் வந்து இருந்தார்கள். நான் பாலராமர்; ஆனால் என் கீர்த்தி மிகப் பெரியது ஆயிற்று.

எனக்கு 14 வித நகைகள் அணிவிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. எனக்காக 18,567 வைரக் கற்கள் வழங்கப் பட்டு இருக்கின்றன. அவை சிவப்பும் நீலமூடியப் பட்டை இடப்படாததாய் உள்ளன. பிராண பிரதிஷ்டை ஆன மறுநாள் எனக்குக் குஜராத்காரர்கள் வைரத்தினாலான கீரீடத்தைச் சூட்டினார்கள். வடவேங்கடத்தா

னுக்கு இணையாக அல்லது அதற்கு மேலும் என்னைக் கொண்டு செல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது.

இவ்வளவு இருந்தும் நான் ஒன்றை உணர்கிறேன். உங்கள் தமிழ்நாட்டு ஆழ்வார்கள் என் மீது இனி எப்படியும் பாசரம் பாட முடியும்? இந்திய நாட்டின் பெரிய கோவிலாக என் கோவில் இருக்கலாமே தவிர சீரிரங்கம், வைணவத் தலங்களிலேயே 'பெரிய கோவில்' என அழைக்கப்படுவது போல் நான் என்றும் ஆக முடியாது அல்லவா?

ஒரு விஷயத்தை உங்களுக்குக் கவனப்படுத்த விரும்புகின்றேன். என்னைப் 'பிராண பிரதிஷ்டை' செய்ததற்குப் பிறகு பிரதமர் மோடி நாட்டு மக்களுக்கு உரையாற்றினார். அதில் 15 முக்கிய அம்சங்கள் இருந்ததாக அறிந்தேன். அதில் என்னைப் பற்றி குறிப்பாக பிரதமர் ஒன்றைச் சொன்னார். 'ராமர் விவாதப் பொருள் அல்ல. அவர் தீர்வு' என்பதே அது. இது எப்படி? இருட்டு அறைக்குள் கருப்புப் புனையைத் தேடுவது போல் இல்லை யா? விவாதம், தீர்வு இதனை யார் முன் நிறுத்தியது? 'இவர்கள்' தானே எல்லா குழப்பத்திற்கும் காரணம்.

என்னை விவாதப் பொருளாக்கிவிட்டு தீர்வுக்கு இப்போது எனக்கு 'பிராண பிரதிஷ்டை' செய்து விட்டார்கள். காவிய நாயகனான என்னைக் கடவுளாக்கி மூவருள் ஒருவனாக உயர்த்தி விட்டார்கள். உங்கள் தமிழ்நாட்டோடு சேர்த்து இந்தியாவெங்கும் பல மொழிகளில் பலவித கோணங்களில் என் கதை எழுதி வைக்கப் பட்டு இருக்கிறது. வால்மீகிதான் இதனைத் தொடங்கினான். இன்று இராமாயணம் பல நாடுகளில் இருக்கின்றன; வெவ்வேறு கதை அம்சங்களோடு! அதாவது 133 இராமாயணங்கள் இருக்கின்றன. இதை ஆய்வாளர் காலஞ்சென்ற ஆங்கிலக் கவிஞர் ஏ.கே. இராமானுஜன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பல இராமாயணங்கள் இருப்பதைப் பற்றி பலவா ரிச்மான் சொல்லி இருக்கிறார்.

காவியக் கர்த்தாக்கள் என்னைப் பிறக்க வைத்துவிட்டார்கள். நான் ஒரு கதாபாத்திரம். கடவுளாக்கப்பட்டேன். எந்த ஒரு நாட்டை விடவும் உங்கள் தமிழ்நாட்டில் என்மையும் என் காப்பியத்தையும் கடுமையாக விமர்சனம் செய்து இருக்கிறீர்கள். அதில் உங்கள் பக்கமுள்ள நியாயங்களை எடுத்து வைத்தீர்கள். நான் அதனை ரசித்தேன். அப்படி ஒரு விவாதம் தமிழ்நாட்டில் நடந்தது. அதையெல்லாம் ஆவணமாக்கி நீங்கள் இன்றும் வைத்து இருக்கிறீர்கள்.

புத்தர் பிறந்து மறைந்தபின் அசோகர் காலத்திற்குப் பிறகு புனையப்பட்டது என் கதையான இராமாயணம். புஷ்யமித்ர சுங்கன் என்கிற மன்னனே இராமாயணம் உருவானதற்குக் காரணம். அதற்கு முன்பு 'நான்' இல்லை யே. இன்று என் நிலை உலகளாவியது ஆகிவிட்டது. எந்த அளவுக்கு உலக அறிமுகம் எனக்கு இருக்கிறதோ, அந்த அளவுக்குக் குழப்பமும் என் கதையில் பேசப்படுகிறது. அதுதான் என் கதைக்கு இருக்கிற சிறப்பு.

என் கதை புனையப்பட்டதே எதற்குத் தெரிமா? முதலில் வர்ணாசிரமத்தைக் காக்கும் பரப்புரைக்காக! இரண்டாவதாக அதோடு அரசியல் அதிகாரம் இணைந்தால் அதற்கு அரசுப் பாதுகாப்புப் வர்ணாசிரம சநாதன தர்மக் கோட்பாடும் மலப்படும். மூன்றாவதாக இந்தியாவின் பூர்வ குடிகளான திராவிடர்களோடு கலந்து - போராடி ஒழிப்பதற்காக! இது சிந்துவெளி நாகரிகக் காலத்திலிருந்து இன்று வரை நடந்து வருகிறது. அதன் மிச்ச சொச்சம்தான் உங்கள் தமிழ்நாட்டில் தொடருகிறது.

உங்களுக்குத் தெரியுமோ, தெரியாதோ? - ஒரு கட்டத்தில் ஆரியர்களோடு கலப்பு திராவிடர்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாதது ஆயிற்று. அதனை வைத்துக் கொண்டு தனித்தன்மையைக் காட்டி வந்த திராவிடர்களிடம் சில 'அறிஞர்' பெருமக்கள் "ஆரியமாவது - திராவிடமாவது" என்று பேசி வந்தனர். ஆனால் உறுதி மிக்கவர்கள் வேறுபட்டே தெரிந்தனர். இதுவும் தமிழ்நாட்டில் தொடருகிறது.

என்னைப் பற்றிய கதையில் திராவிடர்களை ஆரியர் வென்றாடக்கியதை குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். இதனை இந்தியவியல் ஆய்வாளரான கிறிஸ்டியன் லேசன் முதன் முதலில் வெளிப்படுத்தினார். இந்த ஆய்வின் வெளிப்பாடு திராவிட அரசியலில் வலுமிக்கத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதை இந்த நேரத்தில் உங்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன். இப்படி எவ்வளவோ செய்திகளை என்னால் சொல்ல முடியும்.

கொஞ்சம் இருங்கள். 'ஆகிரி' இராகத்தில் சோக இசை எங்கேயோ இசைக்கப்படுகிறது. அதோடு ஒரு உருது கவிதையின் சொற்கள் என் காதுகளில் இப்படி வந்து விழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றன.

இன்று நாம் பேசாதிருந்தால் சாவை இங்கே சந்திப்போம்; ஒவ்வொரு வீடும் தீக்கிரையாகும்; வாழ்விடம் எல்லாம் எரியக் காண்போம்; அமைதியின் பின்னே அமுங்கிப் போன மரண ஓலமே மிஞ்சும்; மீளும்! கேட்க இங்கே யாருமே இல்லையே!

ஒருவர் இல்லையே; ஒருவர் கூட! இப்போது சோக இசையும் கவிதையும் எனக்குக் கேடவில்லை. இந்தக் கவிதையின் பொருள் என்ன? யார் எழுதியது? அதில் மானுடத்தின் ஈனக்குரல் தானே

ஒலிக்கிறது? இப்போது ஏன் அந்தக் கவிதை என் காதுகளில் விழ வேண்டும்?

என் பிரபஞ்ச ஞானம் சுழலுகின்றது. அந்த உருதுக் கவிதைகளை எழுதியவர் சுவீர் லுதியான் வீ என்று தெரிந்து கொண்டேன். 1992 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 6ஆம் தேதி பாபர் மசூதி இடிக்கப்பட்டது. கரேசேவர்கள் இடித்தார்களாம். இங்கே இராணுவம் வைத்து இருக்கிற ஒன்றிய அரசு, போலீஸ் வைத்து இருக்கிற உ.பி. மாநில அரசு ஆக இரண்டு அரசுகளும் பாபர் மசூதி இடிப்பவர்களை வேடிக்கை பார்த்தது. எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. ஒரு மதச் சின்னம் வெறுப்பின் காரணமாக இடிக்கப்படுகிறது. வெறுப்படைந்த கூட்டம் கொக்கரிக்கிறது.

அரசுகள் மௌனமாகிவிட்டன. உங்கள் தமிழ்நாட்டின் தாயுமானவர் சொன்னது போல கடவுள் 'பேசாத பெரிய மோனம்'. அது இந்த சம்பவத்திற்கும் பேசாமல் இருந்துவிட்டது. உண்மையில் நான் காவிய நாயகன் மட்டுமே, என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? இப்போது நான் பேசுகிறேன் என்றால், 140 கோடி மக்களின் சார்பாக பிரதமர் மோடி என்னை 'பிராண பிரதிஷ்டை' செய்து இருக்கிறார். அவரே அதைக் கூறி இருக்கிறார். அதில் எல்லா மதத்தினரும் அடக்கம் அல்லவா? ஆகவே 'அவர்களுக்காகப்' பேசுகிறேன்.

'வந்தார்கள்.... வென்றார்கள்!' சுமார் 500 ஆண்டுகள் 'வந்தவர்கள்' ஆண்டார்கள். அவர்களின் மத வழிபாட்டுகளுக்குரிய மசூதிகளைக் கட்டிக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு பாபரின் படைத் தளபதி மிர் பாகியால் அயோத்தியில் ஒரு மசூதியைக் கட்டினான். அப்போது அங்கே கோயில் எதுவும் இல்லை. அந்தக் கட்டடத்தைத் தான் 1992 டிசம்பர் 6இல் இடித்தார்கள். அதனால்தான் அந்தக் கவிதையின் குரல் இதைக் கேட்பதற்கு ஜனநாயக யுகத்தில் ஒருவர் கூட இல்லையா என்று கேட்கிறது. எதனால் பாபர் மசூதியை இடித்தார்கள்?

பாபர் மசூதி கட்டப்பட்ட இடத்தில் எனக்குக் கோவில் இருந்ததாகவும் அதனை இடித்துவிட்டுதான் 'அவர்கள்' பாபர் மசூதியைக் கட்டினார்கள். அந்தக் கோயில் இருந்த இடத்தில்தான் நான் பிறந்ததாகவும் சொன்னார்கள். ஒரு காவிய நாயகனான நான் எப்படிப் பிறந்திருக்க முடியும்?

பாபர் மசூதி இடிப்படாமல் இருந்த போதே மசூதிக்கு முன்பாக ஒரு விதானம் கட்டுவதற்கு பைசாபாத் கோர்ட்டில் மகந்த் ரகுபீர் தாஸ் 1885இல் மனு போட்டார். அது நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. பாலராமர் கோயில் எழுப்புவதற்கு இப்படியொரு முயற்சியை 'இவர்கள்' தொடங்கினார்கள்.

எனக்கு பாபர் மசூதி இருந்த இடத்தில் கோவில் எதுவும் இடிக்கவில்லை. அப்படி இருந்தால் அவை ஏதாவது ஒன்றில் சான்றாகப் பதிவாகி இருக்கும். அப்பர் காலத்தில் எழுதப்பட்ட துனி தாசரின் எழுத்துகளில் கூட ஒரு கோயில் இருந்தது பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. பாபர் ஆட்சியைக் கடுமையாக விமர்சித்தவரும் சீக்கிய மதத்தைத் தோற்றுவித்தவருமான குரு நானக் 1539 வரை உயிர் வாழ்ந்துள்ளார். அவரும் கோயிலை இடித்துவிட்டு மசூதி கட்டப்பட்டதாகக் கூறவில்லை. 'அவர்கள்' இருந்ததாகச் சொல்லும் கோயிலுக்கு வரலாற்றில் எந்த ஆதாரமும் இல்லை. இது முழுமையாக கிட்டுக் கட்டப்பட்டதாகும்.

ஆர்.எஸ்.சர்மா, எம்.அதர் அலி, டி.என்.ஷா, சூரஸ் பன் ஆகிய வரலாற்று ஆசிரியர்களைக் கொண்டு பாபர் மசூதி இருந்த இடத்தில் எனக்கு கோயில் இருந்ததா என ஆராயுமாறு ஒரு குழுவை அமைத்தார்கள். கோயில் இருந்ததற்கான குறைப்படியான ஆதாரம் எதுவும் இல்லை என்று அவர்கள் உறுதிபடக் கூறினார்கள். 'வரலாற்று ஆசிரியர்கள் நாட்டுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் அறிக்கை' என்ற பெயரில் 1991 -இல் வெளியிடப்பெற்றது. இந்த அறிக்கைக்கு மாறுபட்ட அறிக்கையை 'அவர்கள்' வெளியிட்ட தவறவில்லை. எனவே 12 ஆம் நூற்றாண்டிலோ அதற்கு முன்போ ஒரு கோயிலை இல்லாமையர்கள் இடித்தார்கள் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை.

காவிய நாயகனான என்னை 'தசாவதாரம்' ஆக்கி விட்டார்கள். அதற்கான புராணங்களை உருவாக்கி வைத்து இருக்கிறார்கள். இப்போது பாலராமனாக்கி 'பிராண பிரதிஷ்டை' செய்து இருக்கிறார்கள். என்னைச் சுற்றியுள்ள 'பிரபையி' புத்தர் உட்பட 10 அவதாரங்களைச் செதுக்கி இருக்கிறார்கள். என்னை வணங்குவதற்கு 108 தீவ்ய தேசங்கள் வேறு இருக்கின்றன -என்புகூறும் உங்கள் நாட்டுப் பாசரங்கள் வேறு இருக்கின்றன. இப்படி இருக்கும்போது பாலராமரான எனக்கு ஏன் கோயிலை உருவாக்கி நாடு முழுவதும் ஆர்ப்பாட்டத்தை 'அவர்கள்' செய்கிறார்கள்? அரசியல்தான்!

பாபர் மசூதி வரலாற்றுச் சின்னமாகி விட்டது. அதைத் தாக்கித் தகர்த்து தரைமட்டம் ஆக்குவதற்கு யாருக்கும் உரிமை இல்லை. 'இவர்களைப்' போல்தான் ஆப்கானின் பாமினியிலுள்ள புகழ்பெற்ற பிரமாண்டமான 180 அடி கொண்ட புத்தரின் சிற்பம் தாலிபான்களால் அழிக்கப்பட்டது எப்படிச் சரியில்லையோ, அப்படித் தான் பாபர் மசூதி தகர்க்கப்பட்டதும் ஆகும்.

இப்போது வடமதுரா, காசி ஆகிய இடங்களில் உள்ள மசூதிகளின் அருகே கோயில் எழுக்கூடும். அதற்கான 'முஸ்லீம்' செய்திகள் வேறு வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. நமது மதச்சார்பின்மையும் சரிபுத் தன்மையும் பண்மதத்தவழமும் 'இவர்கள்' ஆட்சியில் மேலும்

உறங்கத் தொடங்கிவிடும். அங்கேயும் கோயில் எழும். இதனால் நாட்டில் என்ன விளைவு ஏற்படுமோ என்கிற அச்சம் எனக்கு இருக்கிறது. இதற்காகவே 'இவர்கள்' எதிர்வரும் நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் தோற்கடிக்கப் பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

இந்த இரண்டு இடங்களின் நிலை 1947க்கு முன் எப்படி இருந்ததோ அப்படியே தொடரலாம். புதிய சிக்கலும் பிரச்சினைகளும் தோன்றாது என்பது என் கருத்து.

எப்படியோ பாபர் மசூதி இடிப்புக்குப் பிறகு அரசும் நீதித்துறையும் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டன. நான் பிறந்ததாகக் கூறப்படும் பாபர் மசூதி இடிக்கப் பட்ட இடத்தின் உரிமை தொடர்பாக 2002 ஏப்ரலில் அலகாபாத் உயர்நீதி மன்றத்தில் விசாரணையைத் தொடங்கியது.

உயர்நீதிமன்றம் 2010 செப்.30இல் உரிமையை 3 பகுதியாகப் பிரித்துத் தீர்ப்பளித்தது. சன்னி வஃக்பு வாரியம், நிர்மோகி அகாரா, எனக்கு என மூவருக்கும் உரிமை எனத் தீர்ப்பளித்தது. இதற்கு உச்சநீதி மன்றம் தடை விதித்தது. இந்த வழக்கை 5 நீதிபதிகள் கொண்ட அரசியல் அமர்வு விசாரித்து தீர்ப்பு வழங்கியது.

2019 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 6 ஆம் தேதி தொடங்கி நான் தோறும் விசாரணை நடந்தது. அக்டோபர் 16 இல் விசாரணை நிலைவு பெற்றது. தீர்ப்பு ஒத்திவைக்கப்பட்டது. நவம்பர் 9 ஆம் தேதி உச்ச நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பை வழங்கியது. அயோத்தியில் சர்ச்சைக்குரிய 2 -77 ஏக்கர் நிலத்தை எனக்கு - பாலராமருக்கு வழங்கியது. நிலத்தின் உரிமை ஒன்றிய அரசிடம் இருக்கும் எனத் தீர்ப்பளித்தது. மேலும் மசூதி கட்டுவதற்கு அயோத்தியின் முக்கியமான இடத்தில் 5 ஏக்கர் நிலத்தை இஸ்லாமியர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்றும் ஒன்றிய, மாநில அரசுகளுக்கு உச்ச நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது.

இப்படி ஒரு தீர்ப்பு வந்தபோது எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. எனக்கு ஓர் இடம் கிடைத்துவிட்டதே என்கிற மகிழ்ச்சிகூட எனக்கு இல்லை. ஆனால் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. நாட்டில் அதற்கு வரவேற்பைவிட 'மௌனம்' அதிகமாகத் தெரிந்தது. இதன் பொருள் என்ன? உங்களைப் பார்வைக்கே விட்டுவிடுகிறேன். நான் அதனை விளக்க விரும்பவில்லை.

'அவர்கள்' அடுத்த கட்டத்திற்குத் தயாரானார்கள். 2020 - பிப்ரவரி 5 ஆம் நாள் எனக்குக் கோவில் கட்டுவதற்காக ஒரு அறக்கட்டளையை ஏற்படுத்தினார்கள். நாடாளுமன்றத்தில் பிரதமர் மோடி இதற்குரிய அறிவிப்பை வெளியிட்டார். ஆகஸ்டு 5 இல் அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது. பிறகு 2022 - ஜனவரி 22 இல் 'பிராண பிரதிஷ்டை' நடைபெற்றது. என்னைக் கொண்டு வந்து நிலை நாட்டிவிட்டார்கள்! உயிரூட்டிவிட்டார்கள். மக்களை வரச் செய்துவிட்டார்கள். இப்போது நான் பாசரம் பாடப்படாத வைணவக் கோவிலின் மூலவராகி விட்டேன்; ஏன்?

என்னை வைத்து இவ்வளவு பெரிய ஏற்பாடு ஏன்? என் கோவில் 'பிரதிஷ்டை' பணி நிறைவுடைந்தவுடன் அவர் நாடாளுமன்றத் தேர்தல் பணியைத் தொடங்கி விட்டாரே, பார்த்தீர்களா? அவர் 'பட்டாபிஷேகத்திற்கு' தயாராகிறார், அதோடு முடியவில்லை. அடுத்த கட்டப் பணி இறுதிப் பணி ஒன்று இருக்கிறது. அது என்ன?

என் பெயரால் இந்தியாவில் ராமராஜ்யம் அமைப்பது! இதுதான் அடுத்திட்டம். பிரதிஷ்டை! முடிந்தவுடன் அயோத்தியில் நடந்த பொதுக்கூட்டத்தில் ராவ்ஜி மோகன் பகாவத் ஆர்.எஸ்.எஸ். தலைவர், 'ராமராஜ்யம் நெருங்கிவிட்டது; பூசலைத் தவிர்த்துவிட்டு ஒன்றிணையுங்கள்' என்கிறார். அதே பொதுக் கூட்டத்தில் பேசிய உ.பி. முதல்வர் யோகி ஆதித்திய நாத் 'ராமர் கோவில் 'பிரதிஷ்டை' முடிந்து விட்டது. அது ராமராஜ்யத்தின் பிரகடனம்' என்கிறார்.

இந்தியா என் பெயரால் 'ராமராஜ்யம்' ஆகப்போகிறதா? அது கூடாது; கூடாது. அப்படி என்றால் இந்தியாவின் மதச் சார்பற்ற ஜனநாயகக் குடியாட்சியைத் தகர்த்து அந்த இடத்தில் 'இந்து ராஜ்யத்தை' உருவாக்கப் போகிறார்கள். அதற்குத் திட்டமிடுகிறார்கள் என்று தானே அர்த்தம்.

காந்தியைவிட என்மேல் அன்பு கொண்டவர்களைப் பார்க்க முடியாது. அவரே மதச் சார்பற்ற கொள்கையைத்தான் வலியுறுத்தினார். நான் நீண்ட நேரம் மிகச் சொற்பமான - குறைந்த அளவு விஷயங்களையே உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டேன்.

நான் இரண்டே செய்திகளை உங்கள் முன் வைக்கிறேன்.

(1) பாசிஸ்தான் அல்லது தேசப் பிரிவினை எனும் நூலில் அம்பேத்கர், “இந்து ராஜ்யம் என்பது உண்மையாக அமைந்தால், அது இந்த நாட்டின் பேரழிவில் முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எந்த விலை கொடுத்தாலும் இந்து ராஜ்யத்தைத் தடுத்தாக வேண்டும்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

(2) அவர் கூறியதைத் தடுத்தாக வேண்டும் என்றால் விடுதலைப் போராட்டக்கால உணர்வோடு 'இந்திய மக்களே ஒன்று படுங்கள்; வேற்றுமையை ஒற்றுமையாக நிலைநாட்டிப் போராடுவது முதலில் சற்று வேகமாகச் செய்யப்படத் தொடங்குங்கள்' என்ற வேண்டுகோளை உங்கள் முன் வைத்து விடப் பெறுகிறேன்.

அதோடு எதிர்வரும் நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் 'இந்து ராஜ்யம்' என்று குரல் கொடுப்போருக்கு ஒன்றிய அரசைக் கைப்பற்றுவதன் மூலம் அதிர்ச்சியை முதலில் கொடுங்கள். அதன் பிறகு தாளை நோக்கையும் சிந்தியுங்கள். 'மக்கள் குரலே மகேசன் குரல்' என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.